

LBRIS

We know
books

AVENTURILE
URSULUI BUF

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

către casă, nerăbdător să povestească toate peripețiile prin care trecuse la Vechea Fâneată. De vreo două-trei ori se opri și se scărpină gânditor după ureche:

– Se vede treaba că nu-s așa deștept cum mă credeam. Mai am foarte multe de învățat.

S F Â R Ș I T

CUPRINS

I	URSUL BUF SE DUCE LA PESCUIT	5
II	GEO VIDRUȚU EGALEAZĂ SCORUL	10
III	URSUL BUF E BUIMĂCIT	13
IV	GEO VIDRUȚU ÎI SERVEȘTE MICUL DEJUN URSULUI BUF	17
V	BUNUL SIMȚ AL TĂICUȚEI OAC	21
VI	GEO VIDRUȚU URMEAZĂ SFATUL LUI TAICA OAC	25
VII	PUȘTIUL LUI BUNEA N-ARE BAFȚĂ DELOC	30
VIII	PUȘTIULUI BUNEA I SE ZBĂRLEȘTE PĂRUL	33
IX	GEO ARE VEȘTI GROZAVE	37
X	URSUL BUF, EROUL TUTUROR	41
XI	CIOARĂ NEGRUȚU ÎȘI DEZVĂLUIE PLANUL	45
XII	PUȘTIUL ȘI URSUL NU MAI POT DE CURIOSITATE	48
XIII	PUȘTIUL BUNEA ȘI URSUL BUF DAU NAS ÎN NAS	51
XIV	CEVA NEPREVĂZUT	54
XV	URSUL BUF, EROUL DECĂZUT	58
XVI	TRĂNCĂNEL VEVEROȘU FACE SALTUL VIEȚII LUI	61
XVII	BUF SE DUCE DUPĂ MURE	65
XVIII	ÎNCĂ CINEVA SE DUCE DUPĂ MURE	69
XIX	URSUL BUF E FERICIT	73
XX	OARE URSUL BUF A FURAT GĂLEATA PUȘTIULUI?	77
XXI	SAMI GAIȚĂ ÎI FACE ZILE FRIPTE LUI BUF	80
XXII	LUI BUF ÎI SARE ȚANDĂRA	84
XXIII	UN PRÂNZ PE BAZĂ DE MURE	89

Thornton W. Burgess

The Adventures of Buster Bear

Ilustrații Harrison Cady

Traducere și adaptare Brad Florescu

Redactor Cella-Maria Cujbă

Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii
Anacronic

© Editura Anacronic, 2025
pentru prezenta ediție

Tiparul executat de ArtPrint

ISBN 978-630-95144-1-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Ursului Buf / de Thornton Burgess ; il. de Harrison Cady ;
trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-1-7

I. Cady, Harrison (il.)

II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

URsul BUF SE DUCE LA PESCUIT

Întins cât era de lung în așternutul moale de frunze uscate, Ursul Buf trase un căscat zdravăn, apoi aruncă un ochi afară: primele raze de soare se furișaseră deja în Pădurea Verde și goneau Umbrele Negre. Buf ieși din bârlog și se duse până la baza unui pin. Se ridică pe picioarele din spate, se puse pe vârfuri și începu să zgârie scoarța copacului. Apoi mai căscă o dată, de ziceai c-or să-i crape fălcile, și se așeză să cugete: *ce-aș vrea eu să mănânc la micul dejun?*

Cum stătea el așa, încercând să se dumirească ce i-ar plăcea să guste, asculta diversele zgomote din care înțelese că micuții din Pădurea

Verde începeau și ei să facă ochi. Îl auzi pe Sami Gaiță undeva, departe, strigând „Hoțul! Hoțul!” și zâmbi.

– Mă întreb, zise Buf, dacă cineva i-a furat mâncarea lui Sami sau invers: el a șterpelit micul dejun al cuiva. Cel mai probabil, varianta a doua.

Apoi îl auzi pe Trăncănel Veveroșu boscorodind de mama focului. Era nervos nevoie mare.

– Cred că s-a trezit cu fundu-n sus, se gândi Ursul Buf.

Pe urmă, îl auzi pe Cioară Negruțu croncănind din toți rărunchii, iar din asta își dădu seama că cioroiul iar pune la cale vreo boacăna.

Ascultă trilurile dulci ale păsărelelor cântătoare și se bucură, ca de fiecare dată când le auzea. Dar, mai presus de orice, ascultă îndelung glasul vesel și cristalin care nu se oprea niciodată, ci curgea și curgea, până când începea să-ți sune ca un râs. Era glasul Pârâului Hohot. Tot ascultând susurul apei, Ursul Buf își dădu seama ce vrea să mănânce la micul dejun.

– Mă duc la pescuit, mormăi el către sine. Da, dom'le, mă duc la pescuit. Ar intra un păstrăvior rotofei la micul dejun.

O porni încetișor de-a lungul Hohotului până la o băltoacă pe care-o știa el, și se apropie cu mare grijă, atent să nu facă niciun zgomot.

Întâmplarea face ca, în ciuda orei foarte

matinale, un alt pescar să-i fi luat-o înainte lui Buf. Iar acest pescar prinsese deja un păstrăv de toată frumusețea. Oare cine era? Geo Vidruțu, bineînțeles, care tocmai se cocoța pe mal cu un păstrăv gras în gură. Lui Buf îi lăsă gura apă când îl văzu. Geo Vidruțu se așeză pe mal și se pregăti să se bucure de ospăț. Nu-l văzuse pe Buf. De fapt, nici nu-i trecea prin cap că ar mai fi cineva pe-aici la ora asta.

Ursul se apropie în vârful picioarelor, până ajunsese în spatele lui Geo.

– *Bau-bau!* făcu Buf cu cea mai gravă și mai hodorogită voce pe care o putea scoate. Strașnic păstrăv! Nu m-ar deranja deloc dac-ar fi al meu.

Geo Vidruțu scoase un chiot de spaimă și, fără să se mai uite în urmă, dădu drumul peștelui și plonjă în apele Hohotului. Buf repezi o labă spre păstrăvul cel gras și îl înhăță înainte ca acesta să pice și el în apă.

– Domnu' Vidruțu, vezi că ți-ai uitat păstrăvul! îi strigă Buf lui Geo, care tocmai scosese nasul din apă ca să vadă cine l-a speriat așa. Vino, dom'ne, să-ți-l iei!

Dar Geo nici nu se gândea. Îi era frică. Rânji colții și-l făcu pe Buf hoț și în multe alte feluri. Dar ursului nu păru să-i pese. Chicoti de parcă-și amintise o glumă bună și-l invită din nou pe Geo să vină să-și recupereze peștanul. Dar Vidruțu întoarse spatele și o porni în jos pe Hohot, înotând cu furie.

– Ei, ar fi păcat să se irosească așa o mândrețe de pește, cugetă Buf. Mă întreb: oare ce-aș putea face cu el?

Și până găsi răspunsul la întrebare, îl mănca pe tot. Apoi o porni în jos pe pârâu, să mai prindă și el câțiva păstrăviori.

– Domnu' Vidruțu, vezi că ți-ai uitat păstrăvul!

II

GEO VIDRUȚU EGALĂZĂ SCORUL

Geo Vidruțu era nervos cu spume. Prost mai începuse ziua asta frumoasă! Și cine n-ar fi nervos cu spume dacă i s-ar lua micul dejun de sub nas? Asta îi spunea Geo amicului său, Vali Nurcuț. Poate că nu i-a povestit totul exact cum se întâmplase, dar știm cât de speriat fusese Geo la momentul respectiv. Când ești speriat, și amintirile se zăpăcesc.

– Ședeam pe malul Hohotului lângă o băltoacă, își începu el istorisirea, și tocmai mă pregăteam să înfulec un păstrăv gras, când cine crezi tu că apare? Bruta aia de Buf. Mi-a înhățat păstrăvul și l-a înfulecat de parcă ar fi fost al lui! Îl urăsc! N-am să mă las până nu i-o plătesc!

Sigur că nu era frumos să vorbească așa, și cu atât mai puțin să gândească așa, dar Geo e iute la mânie, mai ales când e flămând, iar în dimineața aceea nu apucase să mănânce nici micul dejun, după cum știm.

Ca să fim corecți, Ursul Buf nu-i luase peștele lui Geo Vidruțu. Dar pentru Geo era același lucru. Fiindcă Ursul, atunci când îl chemase să-și ia peștele lăsat pe mal, știa foarte bine că Vidruțu n-o să îndrăznească una ca asta.

– Și acum unde e? întrebă Vali Nurcuț.

– Undeva pe la Hohot. Îi doresc să cadă în apă și să se înece! mârâi Geo.

Vali Nurcuț nu se mai putu stăpâni și-l pufni râsul. Ideea ca ditamai Ursul Buf să se înece în pârâiaș i se părea mult prea comică. În Hohot nu era destulă apă ca să se înece un urs, poate doar la Zâmbăltoacă să fie apă mai adâncă, dar Zâmbăltoaca era tocmai în Lunca Verde, unde Buf nu se prea ducea.

– Hai să mergem să vedem ce face, propuse Vali.

La început, Geo se împotrivi, dar în cele din urmă curiozitatea îi învinse frica. Cei doi pezevenchi blănoși o luară înapoi pe apele Hohotului, având grijă mare să nu fie văzuți. Nu înotaseră prea mult, când Vali zise în șoaptă:

– Ssssst! Uite-l.

Și chiar așa era. Ursul Buf ședea lângă o băltoacă și o scruta cu cea mai mare atenție.

– Ce face? întrebă Geo, văzând că ursul nu se mișcă de minute bune.

Și chiar în clipa aceea, Buf trânti fulgerător o gheară în apa băltoacei și scoase de acolo un păstrăv care se apropiase prea mult de mal.

– Pescuiește! exclamă Vali.

Chiar asta făcea ursul Buf și se vedea că-i place la nebunie să pescuiască. După ce înfulecă păstrăvul proaspăt prins, porni spre următoarea băltoacă.

– Da' ăștia-s peștii noștri! se înfurie Geo. Cu ce drept prinde el peștii noștri?

– Nu știi cum l-am putea împiedica, răspunse Vali.

– Știu eu, urlă Geo, căruia tocmai îi venise o idee. Am să-i gonesc toți peștii din băltoace și-am să-i tulbur apa. Să-l văd eu după aceea câți păstrăvi o să prindă. Uită-te bine la mine, că i-o plătesc lui Buf.

Geo Vidruțu intră tiptil în apă și înotă până la băltoaca spre care tocmai se îndrepta Ursul Buf. Sperie peștii în așa hal, încât aceștia fugiră unde văzură cu ochii. Apoi agită mâlul de pe fundul apei atât de mult, încât Buf n-ar fi văzut un pește nici dacă i-ar fi înotat sub nas. De pescuitul lui Buf se cam alesese praful.

III

URSUL BUF E BUIMĂCIT

De când se mutase în Pădurea Verde, Ursul Buf nu se mai distrase așa bine ca azi. Distracția începuse când îl văzuse pe Geo Vidruțu, îl speriasse și-i mâncase păstrăvul. Lui Buf i se păru o glumă atât de bună, încât mâncă peștele chicotind. Pe urmă, plecase la pescuit.

Acum se îndrepta spre o băltoacă. Se apropie tiptil de ea, să nu sperie peștii, apoi se așeză aproape de mal și rămase nemișcat. Buf învățase demult că un pescar trebuie să fie foarte răbdător, dacă nu cumva e unul dintre aceia care se simt în apă ca acasă – ca Geo Vidruțu – și pot înota suficient de repede cât să prindă peștii din fugă. Așadar, Buf rămase pe loc, fără să miște nici măcar o geană, de zici că era o buturugă. Și probabil